

[Gert Petersen.]

Jeg synes, det var en ganske talende og interessant udtalelse. Hvad er Danmarks andet udgangspunkt i forhold til Sverige? Det er naturligvis NATO-tilhørsforholdet. Hr. Poul Schlüter sagde faktisk, at hvis NATO-landet Danmark var kommet først her i Skandinavien med at anerkende Nordvietnam, ville det blive opfattet som grotesk.

Man kan have forskellige syn på NATO. Jeg er i og for sig enig med hr. Poul Schlüter. Jeg forstår, at hr. Frode Jakobsen har en anden opfattelse og mener, at det er muligt, at det kan gøres, og fysisk muligt er det da også for Danmark at anerkende Nordvietnam, selv om vi er medlemmer af NATO. Men selv hr. Frode Jakobsen må erkende, at det bliver svært, når ordføreren for det konservative folkeparti er af den opfattelse, at en sådan anerkendelse, fordi vi har en anden udenrigspolitisk orientering end Sverige, altså fordi vi er et NATO-land, ville blive opfattet som grotesk.

Til slut et par ord om, hvad en anerkendelse efter min opfattelse ville betyde. Jeg skal gøre det ganske kort, eftersom der ikke er meget nyt at føje til i forhold til det, hr. Frode Jakobsen og hr. Sigsgaard og i øvrigt også hr. Skovmand har sagt.

Vi er i en situation under fredsforhandlingerne, og det er netop hensynet til disse fredsforhandlinger, som gjorde, at socialistisk folkeparti gentog sit forslag fra 1967, genfremsatte det. Vi kom med det den 15. januar i år. I dag er vi et godt stykke inde i juni måned. Det er snart et halvt år siden, forslaget blev fremsat. I den tid har fredsforhandlingerne sneglet sig af sted, og man må nok spørge — vi spurgte om det dengang, og vi gentager nu et halvt år senere spørgsmålet: Trænges der ikke til nogen inspiration i disse fredsforhandlinger? Trænges der ikke til initiativer udefra, trænges der ikke til påvirkning? Er der udsigt til, at disse fredsforhandlinger kan afklares inden for overskuelig fremtid på anden måde, end at de måske bryder sammen, eller at de løber helt ud i sandet?

Det er jo fredsforhandlinger, som ikke føres på ligelig basis. Jeg så, at den czechoslovakiske kommunist, en af veteranerne i det czechoslovakiske kommunistparti, dr. Kriegel, som man har belønnet for 38 års

tjeneste i revolutionært arbejde med at smide ham ud af partiet, under et opgør dernede havde sagt, at han afviste de forhandlinger, som var ført med russerne, for det var forhandlinger, hvor den ene part ville skrive med kanoner og granater i stedet for med fyldepen. Det er en nøjagtig, nej, det er en hundrede gange mere end tilsvarende situation, vi har i forholdet mellem Nordvietnam og den nationale befrielsesfront på den ene side og verdens største militærmagt, USA, og USAs hjælpere i Sydvietnam på den anden side. Sådan er den forhandlingssituation, så ligelig er den forhandlingssituation, og man kunne nok spørge, om det ikke var rimeligt for lande med demokratisk tradition, for lande, hvem den internationale afspænding ligger på sinde, at komme den svagere part til hjælp og prøv på bare en lille smule at udligne forskellen mellem disse to vægtskåle.

Det er jo det, en anerkendelse af Nordvietnam i den nuværende situation ville betyde. Det ville betyde et indslag i den offentlige debat i De Forenede Stater. Det ville betyde en hjælp til de kredse omkring senator Kennedy, som har genoptaget kritikken af krigsførelsen, som efterhånden føler sig lige så forurolet over præsident Nixons krigsførelse og udenrigspolitik i Vietnam, som vi gjorde det over præsident Johnsons, og med rette. At der tages 25.000 mand hjem ud af en styrke på omtrent 600.000 mand, kan ikke ændre ret meget, det kan ikke gøre megen forskel. Sandheden er, som det også er blevet sagt af en anden af kritikerne i USA, den tidligere chefforhandler i Paris, Harriman, at det er, ligesom det amerikanske militær, næsten uanset hvad regeringen hjemme i Washington ønsker eller vil, er uvillig til at aftrappe denne krig, at man har besvaret nordvietnamesiske og FLN-aftrapninger med fornyede angreb, sådan at krigen på ny er eskaleret.

Jeg er derfor helt overbevist om, at en dansk anerkendelse af Nordvietnam ville bidrage til at skabe mere ligelighed i fredsforhandlingerne. Måske ville den trække andre vestlige lande med sig; det skulle jeg ikke beklage. Det ville yderligere styrke ligeligheden; det ville betyde, at de uforsonlige på den amerikanske og især vel på den sydvietnamesiske side blev mere isolerede; det ville betyde, at den offentlige debat